

Építőtábor '72 - Építőtábor '72

Malterkeverés

(Sánta Imre felvétele)

SZEGED

Kósza hír jött a nyár elején: A lányok sírva kezdték a munkát. Hagymalázadás fenyeget a JATE helyi építő táborában. Ilyen még nem volt! Gyorsan utánanézttem. A MÉK szegedi tranzit telepére irányítottak, ahol a lányok dolgoztak. A hosszú munkacsarnokból vidám énekszó és nevetés hallatszott. Piros és sárga munkaköpenyekbe öltözött lányok álltak a hosszú asztalok körül, és enni valóval szüszös öszibarackokat válogattak különböző ládába, rekeszekbe. Sírás-

tisztítást tudtak ránk bízni. A hagyma szaga csípte a szemünket, a leve marta a kezünket, szóval nagyon rossz volt. Szerencsére mostmár csak rossz emlék. Az öszibarack válogatás és osztályozás mindenkinek tetszik. (na, nyilván azért is, mert enni is lehet...) A Szovjetunióból, az NDK-ból jött lányok szívesen végezték az öszibarack válogatási és osztályozási munkát. Ezt igazolta, hogy az asztalok mellett a lányok keze fürgőn járt, egymás után teltek meg a rekeszek. A

nak e vidám társaságban nyoma sem volt. Már azt hittem, becsaptak.

— Hol itt a hagymalázadás? A miskolci és szegedi egyemista lányok egyszerre kacagtak fel: — Későn jöttél, már vége a sírásnak, hangzott innen is, onnan is a felvilágosítás. Aztán részletesen elmesélték, hogy:

lányokon táradtságnak, rosszkevdnek nyoma sem volt.

Nem voltak rosszkevdűek a vágóhídi építkezésen dolgozó fiúk sem. Bár nekik is lett volna okuk arra, hogy panaszkodjanak az az időjárásra a munkakörülményekre. Az esőtől nehéz sárrá változott földet lapátolták, ásták:

ODESSZA

Rövid hír lehetne: A József Attila Tudományegyetemről — testvéregyetemével, az Odessza: Állami Mecsnyikov Egyetemmel kötött szerződés alapján — 14 hallgató egy hónapig dolgozott, illetve nyaralt Odesszában. Az építőtábori csoportot fogadta A. B. Bogatszkij, az egyetem rektora és baráti hangú beszélgetés során köszönetet mondott az építkezésen végzett munkáért.

Ehhez a szeptemberi rövid hírhez szeretnék hozzátenni valamit, hiszen ez a néhány sor nagyon keveset mond. Pedig mennyi minden belefér egy hónapba! Belefér az, hogy egy meglehetősen heterogén társaság (alig ismertük egymást néhányan, bölcsészek, jogászok, és TTK-sok) közösséggé formálódott. Belefér az, hogy a hónap végéig már mindenki egész jól megértette magát oroszul, hogy az építkezés, ahol dolgoztunk, láthatóan előrehaladt. Belefér továbbá az is, hogy olyan barátokra találtunk, akik nemcsak a fehér asztal mellett vidám, őszinte cimborák, hanem mindenhol és minden helyzetben kedvesek, segítőkészek. Szívem szerint részletesen írnék a „Voloska” étteremről (ukrán szó, magyarul búzavirágot jelent), ahol különleges elbánásban részesülő vendégek voltunk. De akkor talán nem maradna hely a jaltai hajókirándulásra, ami ottlétünk egyik legszebb élménye volt. Meg Viktor Glebovól is feltétlenül meg kell emlékezni, aki mindent megtett értünk, aki komoszol-titkári teendői mellett is mindig talált arra időt, hogy velünk legyen, hogy legapróbb kívánságainkat is teljesítse. És írni kellene még az építkezés legkedvesebb munkásáról, a mindnyájunk által megszeretett ácsmesterről, aki sírva búcsúzott tőlünk. A tengert is valahogy bele kellene venni az élménybeszámolóba, de talán megfelelő szavakat sem találnék hozzá...

De hadd írjak valamiről mégis részletesebben, ami túl van a forintokon, a rubeleken, a rossz vonatatslakozáson, az éttermek bosszantó nyitvatartási idején, vagy a kollégiumban gyakran elzárt vízcsapon, szóval túl a kellemetlenségeken. Valamiről ami semmiképpen sem lényegtelen. A magunkfajta fiatal diákoknak egy külföldi út nagyon sokat jelent. Elképzeléseink, elvárásaink vagy így, vagy úgy, — de semmiképpen nem belső nyom nélkül — megütözköznek a valósággal. Önként adódnak összehasonlítások, általánosítások, amelyek között nem ritkák az elhamarkodottak, elnagyoltak. Különösen így van ez a Szovjetunió esetében, hiszen a szocialista világrendszer vezető hatalmáról, erről a sok nemzetiségű országóriásról kialakított vélemény, az ottani emberekkel való közvetlen, személyes találkozás döntő lehet akár világnézet kérdések megítélésében is.

Mert nagyon jó érzés az, hogy a több mint ezer kilométerre élők utadják azt, hogy Magyarország fővárosa Budapest, hogy hol van Miskolc, Szeged, Debre-

cen. (Nyugaton sokszor nem kell ilyen messzire utazni hogy rájövünk, az ott élőknek fogalma sincs hazánkról.) És elgondolkodtató az odesszai „Ismeretlen Matróz” emlékműve előtt álló emberek meghatottsága, az, hogy az édesanyák kézenfogva vezetik oda gyerekeiket, és elmagyarazzák nekik a matrózok hőstetteit. A kisnyóvi Puskin szobor előtt — mi is láttuk — mindig van friss virágcsokor. (Arany János, Petőfi Sándor emléktábláit miért csak évfordulón virágozzuk fel?)

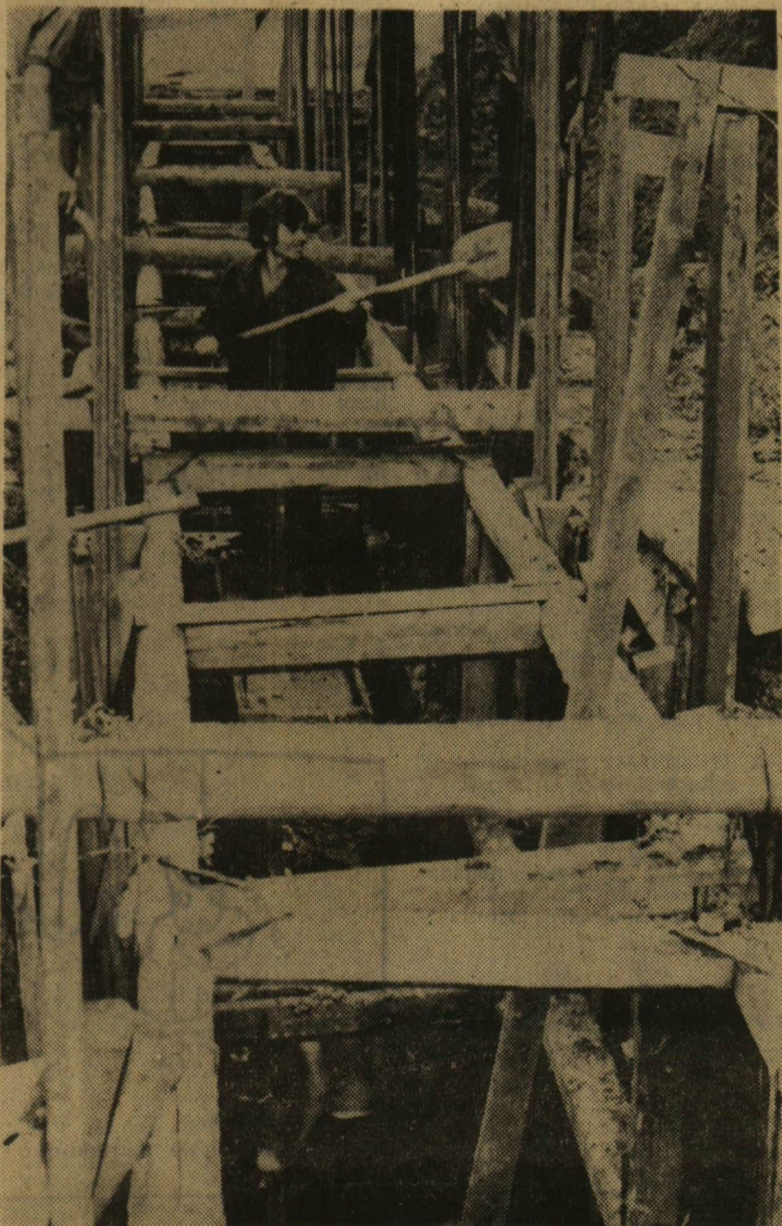
A múlt és a jelen emlékeit megbecsüljük, bíznak a jövőben, hisznek igazukban. Sok emberrel találkoztunk, volt alkalmunk tapasztalni mindezeket. Tudják azt is, hogy nem minden ment és megy olyan simán, hogy vannak nehézségek, gondok. De azt is tudják, hogy a fő ellenség a háború, a fegyverkezés, s a legjobb szövetséges a béke, a barátság.

Azt hiszem, nem bántak szükmarkúan a nekünk adott útravalóval.

VÁRNAY ERNŐ zít telep vezetői csak hagyma-

Csatornaások

(Szávay István felvétele)

Munkában a barackosztályozó brigád (Szávay István felvétele)

— Az első napokban valóban sirtúnak. Ugyanis a beígért öszibarack válogatás helyett a tranzit telep vezetői csak hagyma-

a vágóhíd új vízvezetékhalozatának munkagödreit.

— Csak az első napokban volt nehéz a munka. Akkor, amikor az ásonyél, a lapátnyel bizony feltörte a kezünket. Akkor jól is jött az esőzés. A sártól fülig koszosak voltunk. A nap nagy részében egymást neveltük, hogy milyen sáros a másik. És mire észrevettük a nagy vidámságban rendszerint vége is lett a munkaidőnek — mesélték a fiúk.

A vízvezeték-csatornát ásó miskolci fiúk szomszédságában a hét odesszából érkezett egyetemista fiú dolgozott. Két méter mélységű és két méter szélességű gödrökből lapátolták a földet. Itt is vizes, sáros volt a talaj. A fiúk mégsem a munka nehézségén keseregtek, hanem azon, hogy ebből a nedves vizes földből nem tudnak annyit teljesítményt kihozni, mint amennyit betervezték maguknak, mint amennyit elvárnának maguktól.

— Mert — mint a csoportvezetőjük elmondta — azzal a szándékkal jöttek a szegedi építőtáborba, hogy itt becsületesen dolgozzanak, valóban építsenek. A jószándékkal, a munkával — az a táborzáró összesítéskor kiderült — nem is volt baj a József Attila Tudományegyetem idei nyári építőtáborában. A két turnusban összesen dolgozó 178 Odessza-i, Lvov-i, Greifswald-i, Turon-i, miskolci és szegedi egyetemista lány és fiú összesen 22 400 munkaórát teljesített. Néha kedvezőtlen körülmények ellenére is az egy órára jutó átlagbérük végülis 6,47 forint volt. A kapott munkabérenél azonban — mint ezt a turnuszáró vidám, zenés klubesten folytatott beszélgetéseinkkor elmondták — a résztvevők többre értékelték azt, hogy ebben a táborban különböző nemzetek fiai és lányai dolgozhattak együtt. Megismerhették egymás életét, szokásait, véleményeket cserélhettek a különböző országok egyetemén folyó oktatásról. Az elmélyültebb barátkozás, tapasztalatszerzés érdekében azonban — mint azt a lengyelek egyik beszélgetésünkkel elmondták és ehhez a véleményükhöz a tábor más külföldi csoportjainak tagjai is

csatlakoztak — jó lett volna, ha a táborban nemzetközi brigádokat alkotva a munkát is együtt végezhetnék volna.

Barátkozásra persze így is elég lehetőségük volt a szabad időben, a közösen szervezett kulturális programokon. A tábor valamennyi résztvevőjének tetszett az, hogy a tábor vezetősége különös gondot fordított a szabad idő kellemes, hasznos eltöltésére. A tábor résztvevői megnézhették a szegedi Néptáncszívtivál programját, háromszor vettek részt a Szabadtéri Játékok előadásain, vasárnapként egésznapos kirándulást tettek Gyulára, köznapokon mozilátogatásokon, orgonaversenyeken voltak, és közös klubesteket rendeztek. A külföldi résztvevők külön örültek például annak, hogy a fiúknak munkát adó Délmagyarországi Építőipari Vállalat KISZ-szervezetének fiataljaival találkozhattak és így jobban megismerhették a magyar munkás fiatalok életét is. Külön kellemes meglepetést okozott az, hogy a táborban legjobban dolgozókat a vezetőség egyhetes balatonföldvári, verőcei Express üdültábori beutalóval és balatonboglári üdüléssel jutalmazta. A szovjet, a lengyel, a német és a miskolci egyetemisták azzal búcsúztak idén a szegedi építőtáborból, hogy jövőre is szívesen visszajönnének ide dolgozni. A lányok azonban nyilván csak akkor, hogyha a jövő évi építőtábori munka számukra nem sírva kezdődne... Sz. M.

Dr. Tóth Károly megyei szakszervezeti elnök

Az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetének Csongrád megyei Bizottsága legutóbbi rendkívüli ülésén dr. Tóth Károly egyetemi tanárt, a foglínika igazgatóját választotta meg elnökének.

Jó tanuló — jó sportoló

Két hallgatónak ítélték oda a Szegedi Orvostudományi Egyetemen a „Jó tanuló—jó sportoló” emlékérmét és a velejáró ezer forint pénzzutalmat. Szabó Livia VI. éves orvostanhallgató jeles tanulmányi eredményével és a SZEOL női törzscapatában való aktív versenyzésével érdemelte ki az emlékérmét. Balázs Gábor államvizsgás gyógyszerész hallgató jó — jeles tanulmányi eredménye mellett tíz éve tagja, erőssége, lelkesítője a kézilabda szakosztálynak. Tudományos diákköri munkája is figyelemre méltó.

Rektori díszeretet és jutalmat kapott Jóna Zoltán szigorló orvos, jeles tanulmányi eredményéért és a cselgáncs szakosztályban való eredményes versenyzésért.

Diplomaosztás

Első ízben rendeztek a Szegedi Tanárképző Főiskolán — szeptember 17-én, délelőtt 11 órakor a főiskola dísztermében — a levelező hallgatóknak diplomaosztó ünnepséget. Ünnepi beszédet mondott és a diplomákat átadta Hegedűs András főigazgató. Az 1971/72-es tanévben 147 levelező hallgató végzett, közülük ketten vörösdiplomát, hárman pedig jeles oklevelet kaptak. A végzett levelező hallgatók nevében Lajkó Lajos mondott köszönetet tanáraik áldozatos munkájáért majd néhányan virágot adtak át az elnökségben ülőknek. A diplomaosztó ünnepség második felében a főiskola irodalmi színpada és Mészáros Emma, Bárdi Sándor művésztanárok adtak műsort.

SZEGEDI Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Tanárképző Főiskola lapja. Megjelenik havonta kétszer. Megbízott fellelős szerkesztő: Szabó Magdolna. Szerkesztőség: Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 15-198. Kiadásért felel: Kovács László, a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat igazgatója. Kiadóhivatal: Szeged, Magyar Tanácskörtársaság útja 19. Telefon: 13 562. A lapot az intézmények pártbizottságai terjesztik. Ára: 1 forint. Előfizetés egy évre: 17 forint.

Szegedi Nyomda